

Francis Jammes | Oče in hči

Odlomek iz pesnitve: Krščanski georgikoni

Ko vdal očak tako se misli je sanjavi,
njegova ljuba hčerka k njemu se odpravi.

Kjer dela senca krog, tja stopi pod drevo
in na bradó častitljivo nasloni mu glavó.

Otrok, zakaj naslanjaš name se jokaje?
Moj oče, ura moja, glej, sedaj prišla je.

Otrok, kaj novega od tebe naj izvem?
Moj oče — tiho reče — treba bo, da grem.

Otrok, nedvomno v svet mladost te tvoja vleče?
Moj oče, ne! Saj pot še druga je do sreče.

Otrok, kaj si izbrala tvoja je mladost?
Moj oče, — reče — pot, ki hodi jo krepost.

Otrok, kaj malo ceniš mojo domačijo?
Moj oče, ne! A tebi se oči solzijo.

Otrok, kaj boljšo meniš v svetu najti kje?
Moj oče, le za Bogom koprni srce.

Otrok, so polja moja morda zapuščena?
Moj oče, stokrat, tisočkrat blagoslovljena!

Otrok, kaj žita mojega ti nič ni mar?
Moj oče — reče mu — saj raste za oltar!

Otrok, kaj mar ti nič za moje ni čebele?
Moj oče — reče — saj skrbe za sveče bele!

Otrok, kaj sadežev ti zrelih nič mar ni?
Moj oče — reče mu — vse v križu dozori!

Ostalo vse odkrilo njuno je ihtenje —
dveh posvečenih lir uglášeno zvenenje.

Tone Čokan